

Späckhuggare på jakt...

Text Mikael Aggebrant

Holyhead, Wales 12 augusti 2014

Rapport från Irländska sjön

Sven har mönstrat av.

Går ensam på bryggan i Oban för att hitta någon som kan råda om passage genom fruktade Corryvreckan. Alla svarar undvikande och flackar med blicken. Får till slut rådet att prata med en före detta fiskare som kör färjan in till Oban.

Efter tur och retur till Oban har jag fått ett körschema för passage genom Corryvreckan:

-Gå ner väst om Scarba.

-Klockan 16:30 när tidvattnet står stilla; se att vind och dyning är okay och spana efter områden med strömvirvlar att undvika.

-Gå, och gå snett ner över sundet mot Jura och sen längs Jura hela vägen igenom.

9

Efter myterna jag hört om Corryvreckan och filmklippen jag sett tänker jag på en passage i TS Eliots *The Waste Land*, om livets förgänglighet, när jag närmar mig.

DEATH BY WATER

Phlebas the Phoenician, a fortnight dead,

Forgot the cry of gulls, and the deep sea swell

And profit and loss.

A current under sea picked his bone in whispers.

As he rose and fell he passed the stages of his age and youth

Entering the whirlpool.

Gentile or Jew

O you who turn the wheel and look to windward,

Consider Phlebas, who once was handsome and tall as you.

Här slutar dramatiken. Jag och en ensam trött delfin flyter igenom ett, för stunden, stilla Corryvreckan.

Ligger två dygn för ankare på Craighouse, Jura i regn och blåst. Jag ror bara in på kvällen för att äta och dricka två stop öl. Orkar inte prata med någon och orkar inte se på något. Ligger och undrar hur jag hamnade här i en liten låda på några kubikmeter. Läser, lyssnar på tjetet i riggen, skriver resebrev och tittar ut för att se att jag inte har draggat. Det är första gången jag ankrar men jag tog fram det stora Bruceankaret på 15 kilo och 6 meter 10-millimeterskätting för att prova handgreppen. Jag var glad för det när det började blåsa. Har ingen känsla för hur kraftigt man bör ankra. Har läst att vid sjögräsbeväxt botten, som här, är det själva ankarvikten som kan avgöra om man får grepp. Backade med motorn, som man ska göra, och det verkade sätta sig. Är stressad och vill komma vidare. Har föresatt mig att ta mig till Lands End för att möta Pia den 10 augusti. Vindarna ska nu bli stabila för språnget över till Nordirland. Tvingar mig iväg till Port Ellen, Islay söndag eftermiddag. Det är fortfarande frisk, byig vind och jag känner mig rädd. Hånar mig själv för det. När jag väl kommer ut en bit får jag en bra bidevindsbog. Sätter vindrodet, dricker kaffe och känner mig stark igen. Får sms från Pia om hur fantastiskt det ska vara i Port Ellen.

I Port Ellen äter jag soldatens ärtsoppa och somnar till dieselmuller från ett

10

fartyg intill. (Varför äter vi fortfarande denna medeltidsgröt? Tur att jag bara hade en burk med mig.)

Den 45 sjömil långa seglingen över till Nordirland i sol och nordostliga

vindar går rahänt. Ingen lasttrafik inom synhåll så jag trotsar trafikreglerna och sneddar över trafiksepareringen. I plattläns med saxade segel gör jag bitvis 10 knop med tidvattnet, när sundet smalnar av. Glenarm är den första hamnen jag hittar i min guide. Här går jag in.

De två utskänkningsställena i Glenarm var av det enklare slaget. Ingen matservering utan fokus på deras primära syfte; att skänka ljus åt en handfull av byns invånare. Jag kände mig nu beredd att återuppta kommunikationen med omvärlden och valde stället med röd dörr, för byns protestanter och med skylten "free Wi-Fi".

Med Mary, som förestod bakom disk, var vi fem personer på stället denna tidiga kväll. Mary var inte frodig på det där yppiga viset; hon hade mer en kropp som påminde om sena kvällar med pommes frites och lemonad när tid gavs. "You are a real country girl" sa man till Mary emellanåt. Jag tänkte; kallar man Mary lantlolla i Glenarm kan hon inte ha alla hönsen hemma. Men Mary var skicklig på att lyssna till livets mödor i Glenarm och även jag fick mig ett ord och ett välment leende emellanåt.

Sen var där Steve. Steve var omkring 40 och satt i rullstol med båda benen amputerade. Fick aldrig klart för mig varför hans ben var amputerade. Lyckades aldrig överhöra detta i hans konversation med Mary och ville inte fråga.

Klart stod hur som helst att Steve hade tappat allt hopp om livet. Steve hade lagt en sedelbunt på bardisken som var ämnad att till fullo övergå i Marys ägo innan kvällen var slut. Det föreföll som om Steve fått sin veckoutbetalning från försäkringsbolaget denna dag.

Jag tog till orda inför alla församlade; förklarade att det inte var så ofta man kunde kosta på sig att bjuda laget om i baren och att jag ville bjuda alla här ikväll på ett glas. Steve börjar nu prata i förtroende med Mary. Mary tappar upp fyra glas öl, ett till oss var, varefter hon håller upp sex supar i olika färger som hon ställer framför Steve.

Det här var väl lite väl magstarkt tänkte jag och gjorde snabba överslag om jag hade kontanter till detta ohyfs. Men detta var Steves kväll; här fanns inte utrymme för generösa främlingar.

I ena hörnan av baren stod Alan, en gammal man som var lika sliten som kavajen han bar. Alan sa inte ett ord på hela kvällen men han hade timid uppsyn som väckte min sympati. Han urskuldades av övriga med att han tillhörde inventarierna.

Sorgligt att säga hade Steve inte bra rörlighet i händer och fingrar heller men Mary hjälpte honom att med sugrör att få i sig suparna efter hand. Steve såg till att Alan hela kvällen hade ett fyllt ölglas och när det var dags att röka var det Alan som rullade ut Steve och satt med honom. Jag pratade inte mycket med Steve, han verkade inte så intresserad av världen utanför och hade svår dialekt redan tidigt på kvällen. Direkt till vänster om mig satt Charlie. Han var den jag kom att prata mest med under kvällen.

Senare fick jag reda på att han var byns gitarrspelare. Charlie var smal och var spattig i kroppen. Händerna var hela tiden sysselsatta med att rulla cigaretter, rulla runt cigarettändaren mellan fingrarna eller tumma på drinken framför sig. Bredvid sig på baren hade han ett exemplar av den skotska lyrikern Robert Burns. Drog mig till minnes "My luve is like a red red rose" som Pia hade reciterat för mig. Charlie var just betagen av Frankensteins monster av Mary Shelley. Jag kunde till min glädje kontra med att jag hade läst hennes mor, Mary Wollstonecraft.

Under det att Charlie ger mig en resumé av Frankensteins monster, med avbrott var tionde minut för snabba bloss, börjar Steve sitt projekt med att ringa färdtjänsten. Men hans lemmar följer inte hans vilja; han ringer fel och tappar sin telefon i golvet. När telefonen ramlar i golvet så att batteriet flyger ur är Alan alltid vid assistans och nere på knä och plockar ihop delarna.

När Steve, nu via teckenspråk, vill beställa ännu ett glas öl till mig, tackar jag för mig och går ut genom den röda dörren.

Lämnar Glenarm för Belfast. Får en stampig kryss in i viken mot Belfast.

Viker av mot Bangor innan jag även får tidvattnet emot mig.

Tar tåget in till Belfast och åker på en guidad tur för att se väggmålningarna i de fortfarande uppdelade kvarteren. Får intryck att konflikten är stabilt nedtrappad. Guiden kostar på sig flera skämt om konflikten. På båda sidor sätter man upp betygelse för sina ståndpunkter. Unionisterna har på hela husgavlar bilder på samväldets flamboyanta kungligheter, medan katolska

11

sidan flaggar för republiken och målar upp sitt trofasta stöd för Palestina.

På den höga muren, som ska hindra att man kastar saker på varandra, har stora män (och troligen kvinnor) skrivit personliga fredsappeller. Både Bill Clinton och Dalai Lama har med ord blidkat båda sidor. Det roliga med detta är hur det hela började. En jovialisk australiensare, blev så förundrad över att hans språkliga bröder och systrar i civilisationens vagga sprängde varandra i luften, att han gick och köpte en sprayburk, och skrev ungefär följande:

Hey you!

Why don't you all come down to Australia

I will arrange a nice barbecue so we can talk this over

Seglingen till Peel, Isle of Man är i lätta vindar. Går för motor de två sista timmarna för att hinna fram innan hamnporten stänger för lågvatten.

Via Peter, min ensamseglande granne i hamnen, träffar jag Andrew som är ordförande i Peels segelklubb. Jag anmäler mitt intresse för att delta i följande dags kappsegling i samband med den årliga karnevalen. Andrew blir eld och lågor och vill gasta. Under kvällen lägger vi upp taktiken för seglingen och på senkvällen har vi så gott som redan vunnit den samma. (Vad vi inte visste då var att seglingen några timmar senare skulle bli inställd på grund av för kraftiga vindar.)

Andrew berättade stolt att han var gift med en dansk-färöisk kvinna. Vi började visa bilder på våra kvinnor för att se vem av dessa bägge som var finast. Båda var kortklippta och hade varma chosefria leenden. Skönhetstävlingen var jämn när jag för ett ögonblick höll på att slänga in mitt trumfkort; Pia, naken, skrattandes i duschen. Kortet är helt Fantastiskt. Pia skrattar så hjärtligt att man ser hur bröstet hoppar. Jag inser genast; att spela detta kort, och göra Pia till vinnare, hade inte hade varit rent spel. Jag stoppar ner kortet och vi är överens om att vi båda har fina tjejer.

Kommer inte att klara Lands End till den tionde. Resterna av orkanen Bertha sveper nu kring brittiska öarna. Kommer att möta Pia i London